

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.4687

Dosar nr.3742/2/2008

Ședința publică de la 28 X 2009

Președinte:	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Magistrat asistent

.....

La 14 X 2009 s-au luat în examinare recursurile declarate de reclamanta S.C. „X X X „ SRL, X de X și pârâta Autoritatea Națională a Vămirilor împotriva sentinței civile nr.X din 25 X 2008 a Curții de Apel X - Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea cu data de 14 X 2009 iar pronunțarea deciziei s-a amânat la 21 X 2009 și, ulterior la 28 X 2009.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursurilor de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr.X/2008 pronunțată la data de 25 X 2008, Curtea de Apel X - Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a admis acțiunea formulată de S.C. „X X X „ SRL, X de X în contradictoriu cu pârâta Autoritatea Națională a Vămirilor și a dispus anularea deciziei pentru regularizarea situației nr.X din 25 X 2008 și a procesului - verbal de control ulterior nr.53/TA/U.P din 25 X 2008, întocmite de pârâtă.

Pentru a pronunța această sentință prima instanță a reținut că dreptul pârâtei de a recalcula drepturile vamale era prescris la data controlului, astfel că atât procesul - verbal cât și decizia prin care s-au stabilit aceste drepturi vamale sunt lovite de nulitate .

Aceasta, pentru că potrivit art.249 din Tratatul de Aderare al României la Uniunea Europeană, reglementarea comunitară este aplicabilă prioritar în raport cu cea internă, această reglementare prin art.221 alin.3 din Regulamentul C.E.E. nr.2913/1992, menționând că „comunicarea valorii drepturilor vamale către debitor nu poate fi făcută

după expirarea unui termen de trei ani de la data la care a luat naștere datoria vamală”.

Mai reține instanța de fond că textul art.61 din Legea nr.141/1997, preluat de art.100 alin.1 din Legea nr.86/2006, care prevede că autoritatea vamală are dreptul ca, din oficiu sau la solicitarea declarantului într-o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului de vamă, să modifice declarația vamală, trebuie înlăturat deoarece intră în conflict cu prevederile Regulamentului nr.2913/1992, principiul aplicabil fiind cel al preeminenței dreptului comunitar.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs în termenul prevăzut de lege, pârâta Autoritatea Națională a Vămileor, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, invocând motivul prevăzut de art.304 pct.9 Cod procedură civilă, respectiv „când hotărârea pronunțată este lipsită de temei legal ori a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii” precum și prevederile art.301¹ Cod procedură civilă, potrivit cărora recursul nu este limitat la motivele de casare prevăzute de art.304, instanța putând să examineze cauza (care nu poate fi atacată cu apel) sub toate aspectele.

În esență, prin motivele de recurs formulate, recurenta susține că, instanța de fond a reținut în mod greșit faptul că în speță este aplicabilă legislația comunitară potrivit principiului preeminenței dreptului comunitar, deoarece este evident că datoria vamală s-a născut înainte de data aderării, declarațiile vamale de import fiind depuse în perioada 4 aprilie 2003- 25 X 2004, iar în Tratatul de aderare al României la Uniunea Europeană se stabilește ca măsură tranzitorie faptul că pentru datoriile vamale ce s-au născut înainte de data aderării se aplică în continuare legea română (anexa 5 la Protocolul de aderare, parte a Tratatului, ratificat prin Legea nr.157/2006, alin.(19).

Așadar, precizează recurenta-pârâtă, dreptul de control ulterior era și este în continuare reglementat de art.100 alin.1 din Legea nr.86/2006 privind Codul Vamal al României, text de lege neabrogat și care este încă în vigoare, (contrar celor reținute de prima instanță), necontravenind legislației comunitare, prevederea din articol referindu-se la faptul „Autoritatea vamală are dreptul, ca din oficiu sau la solicitarea declarantului, într-o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului de vamă să modifice declarația vamală”.

În plus, susține recurenta-pârâtă, chiar fără a ține cont de situația tranzitorie în speță, art.221 din Regulamentul Consiliului (CEE) nr.2913/1992 de instituire a Codului vamal comunitar nu se aplică pentru TVA și accize de import, cărora li se aplică legislația română, adică termenul de control ulterior și de modificare a declarațiilor vamale de 5 ani, prevăzut de art.100 alin.1 și alin.6 din Legea nr.86/2006 privind

Codul Vamal al României, din acest punct de vedere fiind total nelegală soluția instanței de fond de anulare a actelor de control în ceea ce privește TVA calculat de autoritatea vamală.

Se solicită admiterea recursului, casarea sentinței instanței de fond și trimiterea cauzei spre rejudecare, prima instanță soluționând litigiul fără a cerceta fondul cauzei.

Împotriva aceleiași sentințe a declarat recurs și reclamanta S.C. „X X X „ SRL, invocând dispozițiile art.304¹ Cod procedură civilă și criticând-o pentru greșita soluționare a capătului de cerere referitor la neacordarea cheltuielilor de judecată ocazionate de soluționarea cauzei și al căror quantum este de X RON, deși erau justificate cu facturile fiscale nr.1528 din 20 X 2008 și nr.1686 din 4 X 2008.

Cele două recurente care au și calitatea de intimat au depus întâmpinări, solicitând admiterea propriului recurs și respingerea recursului formulat de partea adversă.

Analizând mai întâi recursul declarat de pârâta Autoritatea Națională a Vămirilor, prin prisma motivelor de recurs formulate și în raport de legislația incidentă în cauză, Înalta Curte constată că este fondat astfel că în baza art.312 Cod procedură civilă urmează a fi admis, potrivit considerentelor ce se vor arăta în continuare.

Acțiunea formulată de S.C. „X X X „ SRL, la data de 25 X 2008, vizează de fapt anularea deciziei nr.X din 26 X 2008 pronunțată de Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, prin care soluționându-se contestația formulată de societatea reclamantă, s-a menținut ca fiind datorată suma de X lei reprezentând X lei taxe vamale, X lei TVA , X lei accesorii aferente taxelor vamale și X lei accesorii aferente TVA, sumă stabilită prin decizia pentru regularizarea situației nr.X din 25 X 2008 emisă de Direcția Regională pentru accize și operațiuni vamale X - Autoritatea Națională a Vămirilor în baza procesului-verbal de control ulterior nr.53/TA/UP din 25 X 2008 (fiind admisă contestația numai pentru suma totală de X lei reprezentând accesorii aferente taxelor vamale).

Problema de drept, necesar a fi rezolvată în speță, se referă la legislația aplicabilă (internă sau cea comunitară) în cazul exercitării dreptului de control ulterior al autorităților vamale, de modificare a declarațiilor vamale și de recuperare a datoriei vamale pentru cazul în care datoria vamală a luat naștere înainte de data aderării României la Uniunea Europeană.

Instanța de fond a reținut că aplicabil în speță este art.221 alin.3 din Regulamentul CEE nr.2913/1992, potrivit căruia comunicarea valorii drepturilor vamale către debitor nu poate fi făcută după expirarea unui termen de 3 ani de la data la care a luat naștere datoria vamală, termen

în raport de care dreptul Autorității Naționale a Vămirilor de a recalcula drepturile vamale era prescris la data controlului - 25 X 2008.

Reținerea instanței de fond este eronată, deoarece, așa cum corect susține intimata-pârâtă, în anexa 5 la Protocolul de aderare, parte a Tratatului de aderare a României la Uniunea Europeană, ratificat prin Legea nr.157/2005, alin.(19) care se referă și la procedurile de urmat pentru recuperarea datoriei vamale în cazul noilor state membre, se arată în mod expres că „dacă datoria vamală a luat naștere înainte de data aderării, recuperarea se efectuează în condițiile în vigoare în noul stat membru interesat înainte de aderare, de către acesta și în favoarea acestuia”.

Se instituie astfel o excepție de la regula conform căreia pentru noile state membre „recuperarea se efectuează în condițiile legislației comunitare”, măsura dispusă fiind una tranzitorie, aceea de aplicare în continuare a legii statului român.

În speță este evident că datoria vamală s-a născut înainte de data aderării, declarațiile vamale de import impuse fiind depuse în perioada 4 aprilie 2003 - 25 X 2004, astfel că aplicabile sunt dispozițiile art.100 alin.1, din Legea nr.86/2006 privind Codul Vamal al României, dispoziții în vigoare, neabrogate și potrivit cărora „Autoritatea vamală are dreptul ca, din oficiu sau la solicitarea declarantului, într-o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului de vamă, să modifice declarația vamală”.

Este adevărat că în speță este vorba despre încheierea procesului verbal de control și a deciziei de regularizarea situației, emise de Autoritatea Vamală la 25 X 2008 prin care s-au stabilit anumite obligații în urma recalculării drepturilor vamale, dar acest drept de control ulterior este și el reglementat de dispozițiile art.100 alin.1 din Legea nr.86/2006, privind Codul Vamal al României, ca și datoria vamală stabilită inițial la data depunerii declarațiilor de import, între cele două tipuri de datorii existând continuitate și o strânsă legătură, ceea ce impune și o continuitate a reglementării legale.

Nu poate fi astfel primită ca fiind întemeiată susținerea intimatei-reclamante în sensul că modificarea declarațiilor vamale și recalcularea drepturilor vamale conduc la nașterea unor noi obligații vamale, supuse unui alt regim juridic și pentru care este aplicabilă o nouă legislație, în speță legislația comunitară.

Așadar, termenul de control ulterior este de 5 ani de la data declarației vamale, fiind prevăzut de o lege în vigoare (art.100 alin.1 din Legea nr.86/2006), astfel încât în mod greșit instanța a considerat că dreptul pârâtei de a recalcula drepturile vamale era prescris la data controlului.

Rezultă deci ca fiind întemeiat motivul de recurs invocat – art.304 pct.9 Cod procedură civilă, instanța de fond făcând o aplicare greșită a legii, astfel că în baza art.312 Cod procedură civilă recursul este fondat și urmează a fi admis, sentința casată, iar cauza trimisă spre rejudecare, aceasta urmând a fi analizată pe fondul ei.

Cu ocazia rejudecării cauzei, instanța de fond va analiza și celelalte susțineri ale recurente-pârâte prin motivele de recurs și care constituie de fapt apărări de fond ale acesteia.

Se va analiza cu aceeași ocazie, a rejudecării fondului și critica formulată de recurenta-reclamantă cu privire la neacordarea cheltuielilor de judecată, solicitate, procedându-se la o nouă evaluare a probelor depuse în sprijinul cererii formulate de acordare a cheltuielilor de judecată. Recursul declarat de reclamantă, va fi și el admis, în baza art.312 Cod procedură civilă.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursurile declarate de reclamanta S.C. "X X X ,, SRL, X de X și pârâta Autoritatea Națională a Vămirilor împotriva sentinței civile nr.X din 25 X 2008 a Curții de Apel X - Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

Casează sentința atacată și trimite cauza, spre rejudecare, aceleiași instanțe.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 28 X 2009.

JUDECĂTOR,
X

JUDECĂTOR,
X

JUDECĂTOR,
X

MAGISTRAT ASISTENT,
X

X